

FOLK OG LAND

NR. 26 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 26. OKTOBER 1963

LØSSALG 85 ØRE

Arminius:

General Ironsides dagbok

Detaljert redegjørelse for planene om å trekke Skandinavia inn i krigen

I.

CHURCHILL FORESLO Å MI-
NELEGGE NORSK TERRITORI-
ALFARVANN ALLEREDE
HØSTEN 1939.

I den dom som ble avsagt over forfatteren av denne artikkel av Eidsivating lagmannsrett, og senere stadfestet av Høyesterett, heter det bl.a. i forbindelse med en påklaget artikkel at «den er et angrep på vår regjering og England for disses forhold for 9. april. Den forsvarer Tysklands overfall og skjuler hva tiltalte som offiser etter rettens mening har visst, at Tysklands okkupasjonsflåte var avreist fra Tyskland før engelskmennene la ut minene 8. april 1940 om morgenen.»

Dette er bare ett eksempel på det nonsens som ble prestert i de landssvikdommer som ble avsagt dengang, og som man ennå den dag i dag nekter å korrigere, skjønt hvert lesekynig menneske i dette land vet at det var tiltalte som her hadde rett og «retten» som hadde urett.

Vi skal i dag komme litt nærmere inn på de forhold som her berøres, skjønt det vel skulle være overflødig etter daværende franske ministerpresident Paul Reynauds artikler bl. a. i MORGENBLADET. Men det kan kanskje først ha sin interesse å peke på at det i samme dom også anføres som et «ennå farligere» landsforræderi fra tiltaltes side at han i en artikkel «hevder at det er inngått en tremaktsavtale hvor-etter Norge skal utleveres til en

Den åpenhjertige general.

besettelse som gir Stalins metoder innpass i Norge og at London-regjeringen har gått med på dette». Det er tilstrekkelig i denne forbindelse å peke på at denne tremaktsavtale om okkupasjonsvilkår for Norge senere er offentliggjort og har vært behandlet en rekke ganger utførlig her i FOLK OG LAND, bl. a. av overretts-saksfører Sverre Helliksen.

Men tilbake til forhistorien til 9. april forsåvidt angår England og Frankrike. Vi har tidligere omtalt hva Paul Reynaud har hatt å si om dette, at han påberoper seg den hele æren for en planlagt okkupasjon av en rekke norske byer, og at tyskerne bare kom dem i forkjøpet fordi der hadde vært så meget diskusjon om planen og tyskerne derfor ble kjent med den og slo til først.

Dette er heller ikke den hele og fulle sannhet. Da Reynaud avløste Daladier som fransk ministerpresident hadde det allerede i lengere tid vært drøftet tiltak mot Norge og Sverige og da på britisk initiativ, mens franskmennene dengang var tilbakeholdende.

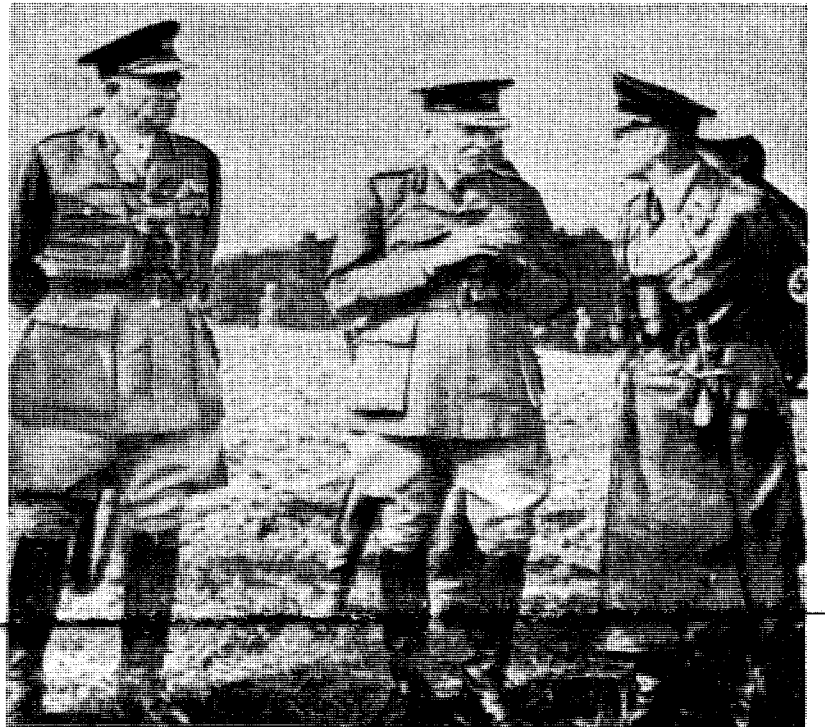
For å belyse dette nærmere, skal vi ta for oss boken «The Ironside Diaries 1937—1940», som utkom ifjor, men som betegnende nok ikke har vært trukket frem i norsk presse eller av historieforfalskerne ellers.

Boken er, som det fremgår av titlen, dagboken til den britiske Chief of the Imperial General Staff, general Sir Edmund Ironside, og den er i sannhet god å få forstand av. Dagboken er utgitt etter general Ironsides død av Colonel Roderick Macleod, D.S.O., M.C. og Denis Kelly.

I kapittel XIII (side 181) omtales hvorledes både Ironside selv og Winston Churchill, som dengang var 1. admiralitetslord, stadig søkte etter en måte å velte Hitlers planer på og man kom til at «Scandinavia seemed the place to act».

Når en erindrer at Quislings samtale med Hitler fant sted midt i desember og at han ble dømt for da å ha foranlediget den tyske okkupasjon av Norge, så er det interessant å notere seg hva Ironside beretter på nevnte og følgende side, nemlig at

«Churchill hadde benådet kabinettets oppmerksomhet på denne malmen (fra Gällivare, som i vintertiden ble skibet over Narvik) så tidlig som 19. september. 29. november sendte han til the First Sea Lord et forslag om å hindre at den nådde Tyskland ved å legge miner ved den norske kyst innenfor norsk territorialfarvann. (Uthevet av

Ironside tilvenstre og Ribbentrop til høyre, sammen med general Sir Cyril Deverell.

oss). Hvis det også kunne finnes måter å stoppe flommen gjennom Luleå om sommeren,

ville Tysklands tungindustri til og med kunne bringes til stans. (Forts. s. 8)

Some alternative Allied projects in Europe prepared in 1939 for 1940

Side fra boken. Legg merke til pilene mot Skandinavia, som angir krigsplaner i 1939 for utførelse i 1940.

Churchill begynte å mase om krenkelse av Norges nøytralitet allerede 19. september 1939.

Bokanmeldelser ved Siegfried

Øst er øst og vest er vest — —

Ernest Gordon : *Miraklet ved Kwai*. — Aschehoug.

Det var en trist skjebne de fikk de engelske soldater som kom i japansk krigsfangenskap etter sammenbruddet på Malakka-halvøya. De fleste havnet i de krigsfangeleire i Kwai-dalen midt inne i jungelen som senere er skildret i Pierre Boulles bok «Broen over Kwai» og filmen av samme navn. Det er visst grunn til å tro at virkeligheten var langt verre enn det filmen viste, slik den tidligere skotske kaptein Ernest Gordon beretter i den bok som nå er kommet i oversettelse ved Oddmund Ljone på Aschehougs forlag.

Engelskmenn, eller for den saks skyld hvite menn i det hele tatt, har naturligvis ikke lett for å klare seg under primitive forhold midt inne i jungelen, og dertil kom at deres fangevoktere var folk av en annen rase med et helt annet syn på liv og død og med liten eller ingen sans for individuelle lidelser og også for den individuelle rett.

Det er først i løpet av dette århundre at det japanske folk har ervervet seg den vestlige sivilisasjons ytre attributer og tatt i bruk den hvite manns teknikk, ikke minst når det gjelder krigføring, men alt dette endrer intet i de ord av Kipling som man burde minnes i dag i all den forlorne propaganda om rasenes likhet, nemlig at «East is East, and West is West and never the twain shall meet». Det gjelder forøvrig ikke bare forholdet mellom øst og vest, men forholdet mellom den hvite rase og de fargevede i det hele tatt.

Nettopp fordi vi i likhet med den skotske kaptein og hans lidelsesfeller tilhører en annen rase enn de gule fangevoktere, virker deres innstilling overfor fangene og deres måte å behandle dem på, slik vi ser det hele med forfatterens øyne, dobbelt brutal og uforståelig.

Ernest Gordon gjennomgikk en religiøs krise i fangeleirene og han har etter krigen ofret seg for prestekallet. Siden 1953 har han vært bosatt i USA og er nå prest for studentene ved Princeton University. Alle redslene i fangeleiren, slik Gordon skildrer dem i de aller dystreste farver og med grufull realisme, er derfor egentlig bare bakgrunnen for det forfatteren vil ha frem, kristendommens og i det hele tatt troens evne til å gjenreise selv de elendigste men-

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

nesker, folk som var bragt nesten i en dyrelignende tilstand. Etter hvert som de åndelige resurser, som den hvite mann er i besiddelse av i en uanet utstrekning, ble vekket skjedde der rene mirakler ved Kwai, og det er dette boken beretter om på en slik måte at en fremdeles kan fatte håp for den rase vi tilhører selvom den synes både døv og blind for de farer som truer nettopp i dag. For fangeleirene ved Kwai er ikke døde og borte, de kan komme til å åpne seg påny hvis ikke den hvite mann våkner i tide.

Helgenkongen

Vera Henriksen : *Helgenkongen*. — Aschehoug.

Tredje og avsluttende bind i Vera Henriksens romanverk om Tore Hunds søster, Sigrid Toresdatter fra Bjarkøy, «Helgenkongen» er nå kommet.

Boken beretter om tiden etter kong Olav Haraldssons fall på Stiklestad og kan godt leses selvstendig. Det er både nyttig og sunt for et folk som vil bevare sin nasjonale egenart slik at det ikke går under i den folkelapskansen som nå bevisst søkes laget, å fordype seg i sin egen historie. Nå var naturligvis den tids historie, slik vi kjenner den vesentlig fra Snorre Sturlassons beretninger, ikke stort mere overensstemmende med de faktiske forhold enn det vrengebilde av en historie en har skapt av årene før og under den tyske okkupasjon av Norge. Spesielt later det til at Olav Haraldssons historie er full av diktning og legender. Den er ikke bare en de endelige seierherrers historie slik som den siste tids, men også en historie pyntet på av en kirke som hadde bruk for en hellig, men forsvart av død norsk konge i kampen om sjelene og om makten.

Det skinner gjennom i alt som berettes om Olav Haraldsson at han var en både hård og grusom mann, som aldri ble en folkekjær konge slik Olav Trygvesson var det. Men han må utvilsomt også ha hatt egenskaper som hevet ham opp over det alminnelige og han må vel også ha følt seg som et redskap for høyere makter i kampen for med vold å kristne det Norge som hang så fast i den gamle asatroen. Det er kanskje også rimelig å tillegge ham ikke bare maktsyke personlige motiver, men en slags norsk nasjonal idealisme i kampen mot de danske konger.

Alt dette er i sannhet stoff for en dikter og Vera Henriksen bruker sin versjon av begivenhetene i forbindelse med kirkens helliggjørelse av Olav som bakgrunn for skildringen av Sigrids personlighetsutvikling.

Forfatterinnen har en evne til historisk innlevelse som ikke er så alminnelig blant norske forfattere. I farten vet vi ingen bedre å sammenligne henne med enn Sigrid Undset og Johan Falk-

Også Welhaven var forbauset

Forhenværende politimester Kristian Welhaven har fylt 80 år og har i den anledning latt seg intervju av AFTENPOSTEN. Vi skal komme tilbake til dette avslørende intervju i en lengere artikkel i neste nummer, og inskrenker oss derfor i dag til å gjengi noen få sitater til belysning i forbindelse med artikkelen om Englands planer mot Norge i 1940 og nordmenn som utvilsomt medvirket for å fremme disse planer.

Politimesteren sier blant annet :

«Under embetsparolen den 8. april kl. 13 beordret jeg full alarmtilstand for såvel politiet som sivilforsvaret og bad skriftlig Justisdepartementet om tilatelse til å sende ut en offentlig kunngjøring om at hvis det nu ble flyalarm, så var det for alvor. Det ble avslått».

Og videre :

«I sentralkommandoen under brannstasjonen (9. april kl. 00.10) var besetningen fulltallig da jeg inn fant meg. En ny beskjed : «De skyter ved Oscarsborg !» Lenger kommer de ikke for minene, sa jeg. Det falt hverken meg eller noen av de andre inn at det ikke var lagt ut miner ved Oscarsborg. Men slik var det.»

Vi mangler fremdeles den dag i dag noen rimelig forklaring på hvorfor «det var slik» og hvorfor selvfølgelig forholdsregler ble nektet fo-

berget, selvom hun vel ikke i diktterisk henseende kan måle seg med disse to.

Boken er imidlertid meget leseverd, spesielt kanskje for mange av dem som i sin tid sluttet opp om Olavskorset og som mente seg å bære Olavstanken videre.

NIELS NIELSEN:

DEN POLITISKE BAGGRUND FOR NATIONALSOCIALISMEN

For 400—500 Aar siden, paa Grænsen mellem Mideldalderen og den nyere Tid, skete der baade i den ydre Verden, saavel som paa det transcenden Omraade, en Række Begivenheder, der tilsammen var med til at give den paafølgende Tidsperiode Karakter af en historisk Epoke, i hvilken de materielle Grundsætninger og de religiøse Principper ofte kolliderede i indbyrdes Strid med hinanden. Amerikas Opdagelse skete 1492, Reformationen tog sin Begyndelse 31. Oktober 1517, foranlediget ved Morten Luthers Angreb paa Afladshandelen, Johannes Keplers Hovedværk «Astronomia Nova», der fastslog at Planeterne bevæger sig i Ellipser omkring Solen, som staar i Ellipsens ene Brændpunkt, udkom 1609. Resultatet af Erhvervelsen af den nye

retatt.

Kan det finnes noen annen forklaring enn at visse folk høyt på strå spilte under dekke med engelskmennene og på denne måte sørget for at det ikke skulle bli lagt hindringer iveien for dem under det planlagte kup i Norge? Og finnes det noen annen forklaring på den manglende mobilisering, på de tydeligvis av myndighetene godkjente allierte rekognoseringer av landingsplasser m. v. i Norge og på den kjennsgjerning at forsvarssjefen i Øst-Finnmark, oberst Faye, under vinterkrigen mellom Russland og Finland ingen disposisjoner foretok til vern av nøytraliteten mot kysten, hvor det notorisk lå en stor britisk flåte?

Verdensdel i Forbindelse med den moderne Filosofi, der havde sit Udgangspunkt i Renæssancens store astronomiske og fysiske Opdagelser, medførte at der i de paafølgende Aarhundreder jævnlig opstod Konflikter mellem de to forannævnte artsforskellige Bevægelser. Den Kritik, der rettedes mod de sidste gav til Følge at de maate rekonstrueres, saa at den herskende Religions Dogmer kunne være i Overensstemmelse med den nye Samfundsstruktur, der nu efterhaanden dannede sig.

Reformationen, den religiøse Bevægelse der i det 16. Aarhundrede rettede sit kraftige Angreb mod Romerkirken, og som udgik fra Luther, Zwingli og Calvin, holdt fast ved den middelalderlige Verdensanskuelse. Morten Luther var saa godt som nogen Katolik en Fjende af den nye Videnskab, idet baade Protestanter og Katolikker tog Afstand fra de Opdagelser, der var gjort i den fysiske Verden. Han var i Lighed med adskillige andre Diktatorer eensidig, idet han bestandig kredsede omkring sin epokegørende Opdagelse, at religiøs Frelse kun kan opnaas ved Guds Naade. Trods det at han talte og skrev saa meget om et Kristenmenneskes Frihed, ringeagtede han den politiske Frihed; han kunde ikke udstaa Borgere og Almuesmænd, der krævede hverken mere eller mindre end deres gode kristelige Ret — og appellerede til den hellige Skrift og hans egen Forkyndelse.

Pastor Morten Pontoppidan, der ofte gav Udtryk for sine frisindede religiøse Anskuelser, skrev 1902 i en Skildring om Morten Luthers Liv og Gerning, følgende: «Dersom Luther havde stillet sig paa Bøndernes 12 Artikler, der bl. a. gik ud paa at Livegenskabet skulde opheves — i Betragtning af, at Kristus har løskøbt os alle med sit dyrebare Blod, lave saavel som høje — og lagt sin Autoritet i Vægtskaalen til den Side, da vilde han have faaet Byerne og hele Mellemstanden med sig, og Fyrsterne havde set sig nødsaget til at give efter. I saa Fald vilde Bondekrigens Rædsler have været undgaaet og et stort Frigjørelsesarbejde være fuldbåret, som det nu kom til at vente Aarhundreder med».

Bonderejsningen i 1525, og alle tyske Forsøg paa Rejsning (i 1813, 1848 og 1918), blev slaaet ned. Den sidste Konsekvens af denne skæbnesvangre Udvikling, hvor den jævne tyske Borger og Bonde for hver Gang blev

(Forts. s. 7)

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

Falt i øst i kampen for Europa

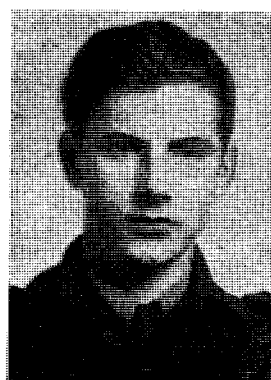

Tilvenstre :

Knut Agnar Aanonsen, f. 12/1 1919. Som legesønn studerte han medisin, men sluttet studiet 9. april 1940. Var med i kampene i Vinje i april dagene 1940. Begynte så det medisinske studium ved universitetet i Leipzig. I 1940 meldte han seg som frontkjemper og ble såret i 1942. Etter helbredelsen ble han sendt til Narvafronten, ble her kompanifører, men falt i spissen for sitt kompani 5. februar 1944.

Tilhøyre:

Gjerdt Analius Angelsen, Tangstad, født 28. mai 1926, falt ved Narva 31. januar 1944.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Ufredsprisen

En får si det er noen nydelige fredsapostler som sitter i den norske nobelkomiteen og hver eneste gang er i stand til å skape en storm av indignasjon og ufred omkring de utdelinger av fredsprisen den foretar.

Det er i den forbindelse nok å minne om den herostratisk berømte utdeling som ble foretatt i tredveårene til Ossietzky, dømt av det uhyre demokratiske Weimar-Tyskland som landsforreder, fordi han mot sitt lands interesser og ved hjelp av opplysninger i hemmelige dokumenter hadde røbet i sitt ilde ansette tidsskrift Weltbühne at Tyskland i hemmelighet forsøkte å ryste av seg noen av lenkene fra Versailles. Hans medskyldige Kreiser fikk da også en hjertelig mottagelse hos fiendemaktene da han i tide stakk av, mens Ossietzky altså ble satt inn. Han ble sloppet ut igjen alt i 1932 i god tid til å ta del i kampen mot nasjonalsosialistene på den venstreradikale fløy. Dette resulterte så i at han sammen med en lang rekke andre fiender av regimet ble satt fast igjen etter riksdagsbrannen. Og hensikten med utdelingen av fredsprisen til denne ufredens mann i Tyskland var vel også å demonstrere mot det nye tyske styre, noe som åpenbart skulle ligge utenfor den norske nobelkomitéens oppgaver.

Senere har vi fått andre eksempler på den norske nobelkomitéens eiendommelige vurdering av fredsinnset. La oss bare kortelig nevne den tidligere amerikanske utenriksminister Cordell Hull, sammen med Roosevelt hovedmannen bak provokasjonene som bragte USA inn i krigen og den belgiske hjemmefrontabbeden, enslags belgisk Alex Johnsen, som vel begge rettelig burde hatt ufredsprisen.

Så har vi den sorte Luthuli, som fremmet fredens sak ved oppstand mot sitt lands regjering. Også om ham er det kommet nye opplysninger som kaster bengalsk belysning over utdelingen. Han fikk som kjent prisen som representant for og formann i African National Congress, men den som tror at nå fikk denne organisasjon midler til øket ideell innsats, den tar nok feil. Den sorte Luthuli er tvert i mot nylig blitt avsatt som leder fordi han ikke ville dele pengene med sine sorte brødre i kongressen. Isteden kjøpte han en stor farm for pengene og har nå mistet interessen for de sorte proletarers tarv. På den annen side kan det kanskje sies at han endelig fikk anledning til å gjøre noe for freden da han ikke gav disse sorte opprørere penger til fortsatt halvkommunistisk virksomhet. Halvkommunistisk er ellers en svært forsiktig betegnelse på virksomheten, noe som blant annet fremgår av at Luthuli's efterfølger Moses Kotane ingen annen er enn den tidligere generalsekretær i det forbudte kommunistiske parti i Sør-Afrikasambandet.

Ifjor erklærte som kjent nobelkomiteen at det ingen «verdige» kandidat fantes, men ved nærmere eftertanke har den i løpet av det forgangne år likevel klart å oppspore en bortkommen ekte fredsvenn av den rette farvetonen, den amerikanske professor Linus Pauling, en av atomprotestantene, som kanskje best karakteriseres ved den kjennsgjerning at han er æresdoktor ved et østtysk universitet.

Samtidig er årets fredspris utdelt til det internasjonale Røde Kors, som visselig har gjort meget godt, men som vel spesielt har dokumentert sin fredsvennlighet i 1945, da det uten protester, antagelig for husfredens skyld, ofret en lang rekke blant annet norske søstre som hadde tjenestegjort det eneste sted hvor det var mulig å hjelpe krigsofre, i det tyske Røde Kors. De ble som kjent dømt på løpende bånd og puttet i fengsel.

Karakteristisk!

Efter alt vi har avslørt her i FOLK OG LAND om bakgrunnen for den såkalte tungtvannssabotasje, som kostet så mange uskyldige mennesker livet, forbauser det oss ikke at Erling Slotfeldt-Ellingsen, som har stått tiltalt for omfattende svindlerier, under rettssaken opplyste at det var han som sto bak det selskap som laget filmen «Kampen om tungtvannet». Heller ikke at han forkynnte at også denne svindelet «viste seg å bli meget lønnsom».

Det ble ellers under rettssaken mot svindleren opplyst at amerikanerne var ute og ville sikre seg tungtvannsfilm fra konkursboet, men det lot seg ikke gjøre å overlate dem den fordi filmen som forherliger den meningsløse morddåd på Tinnssjøen var svindleren Ellingsen's «åndsverk», beskyttet av åndsverkloven!

At den norske nobelkomitées medlemmer Martin Tranmæl og Aase Lionæs koser seg ved å kunne utmerke venstreradikale meningsfeller og «fredsvenner» av denne type er naturligvis forståelig. Så å si hele den eldre garde i Arbeiderpartiet var jo engang liknende fredsapostler og martyrer for den gode sak. De satt trofast på nr. 19 fordi de ikke ville gjøre militærtjeneste, men isteden vende våpnene mot offiserene når fienden kom. Men, på den annen side skifter jo tidene og de røde opprørere med dem. Og at nettopp Tranmæl og Lionæs i dag skal være med på å prisbelønne en mann som demonstrerer mot og bekjemper den atommakt som de selv har søkt beskyttelse bak, det forekommer mere enn selvsomt. For selv den gamle rabulisten Tranmæl kan da ikke ha innbildt seg at USA kunne gi Norge noen atomstøtte i krig hvis det ikke fikk anledning til å uteksperimentere sysakene.

Større enda blir kanskje forbauselsen når en tenker på andre medlemmer av denne nobelkomiteen med de venstreradikale sympatier og den pussige vurdering av fredsinnset. For blant dem finner vi den gode gamle høyreløve, og vi hadde nær skrevet norsk politikks evige jøde, Carl Joachim Hambro, samt okkupasjonstidens berømmelige krigshelt Gunnar Jahn.

Hva er så forklaringen på

Den gule Mao doserer: Alle raser er like, men noen raser er mere like enn andre.

Der villmarken suser og ingen vil bo

Alle vil ha mat. Maten får vi fra jorda og havet. Det er ennå ikke oppfunnet noen maskin eller bygd noen by som kan produsere mat.

Jorda gir oss brødkorn og poteter, den gir oss grønnsaker og frukt. Den gir oss gress og andre vekster som vi før ku, gjeit og sau med, ja grisen også.

Av kua får vi melk, smør og ost. Vi får kjøtt og huder til sko. Vi får gjødsel som vi kan gi tilbake til jorden for å få den til å yte noe fortsatt.

Nu vil ingen ha noe å gjøre med ku lenger. Den ene besetningen efter den andre blir slått ned. Folk flytter fra gårder og småbruk.

På Vestlandet kjøper Sverre Munch opp nedlagte gårder og planter til med skog. I Hof i Solør holdt de skogdag nylig, og det dreiet seg vesentlig om hvordan de skulle få plantet til tusener av mål havnehager og utslåtter med skog.

I Sogn er det de siste ti-år fraflyttet 7 tusen unge. På Sjølietsetra i Solliia finnes det ikke ku igjen, bare en kelte sauer, og en masse byfolk på ferie. Men de legger ikke igjen noe mat.

Oslo-området må i knipetak ha konsummelk helt fra Trøndelag.

Er dette et resultat av «Velferdsstatens» jamnstelling?

Hvordan blir det så med beredskapen i en krisetid?

Hvem skal gå til industri og handel når landsbygden dør ut?

Alle som tenker seg om vet at byen er bondefiendt-

alt dette? På alle atomvennernes atomprotester? På fredsprisutdelinger som like sikkert som amen i kirken skaper bare strid og ufred?

Er det herrene — og naturligvis damen — som går i barndommen?

lig og barnefiendtlig. Nå er byen flyttet ut på landet også, for å flå de siste dumme bønder og småbrukere for de siste kroner.

Det vokser opp samfunndhus og centralskoler, nye byråkrater flytter inn i fine kontorer og leiligheter.

En beskjeden sykekaske gjorde bare godt, men når både den og herredstyrene har tidoblet sine krav til menigmann, så må den vesle familiebruker bukke under.

Det er pent å tenke på de gamle, men en landsbygd med gamlehjem og alderstrygdde + byråkrater lager ingen mat.

Hvis intet drastisk blir gjort, så vil villmarken om en ti til tyve år suse der det før var dyrket mat og livberging for folk.

Tilbake blir det noen fleskefabrikker på innført kraftfôr og enkelte storgårder. Når de som er igjen på bygdene skal kjøpe flaske-melk i tillegg til de som alt gjør det, da er det nyss før hungersnøden spøker.

I en stor og rik jord- og skogbrukskommune var det ifjor bare en mann, en gartner som søkte om bidrag til nydyrkning. De andre lar det vokse igjen med skog og kratt, det er ikke noe å tjene på å dyrke jord lenger.

Høy til før er ikke lenger salgbart, for ingen vil stelle dyr.

Hva skal vi med fine skoler når Hollywood og kriminal- og villvest-litteratur drar ungdommen vekk?

Hvem stopper nå flukten fra landsbygden?

OLA O. FURUSETH

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

NARVIK 1940

«PYEN MED KANONEN»

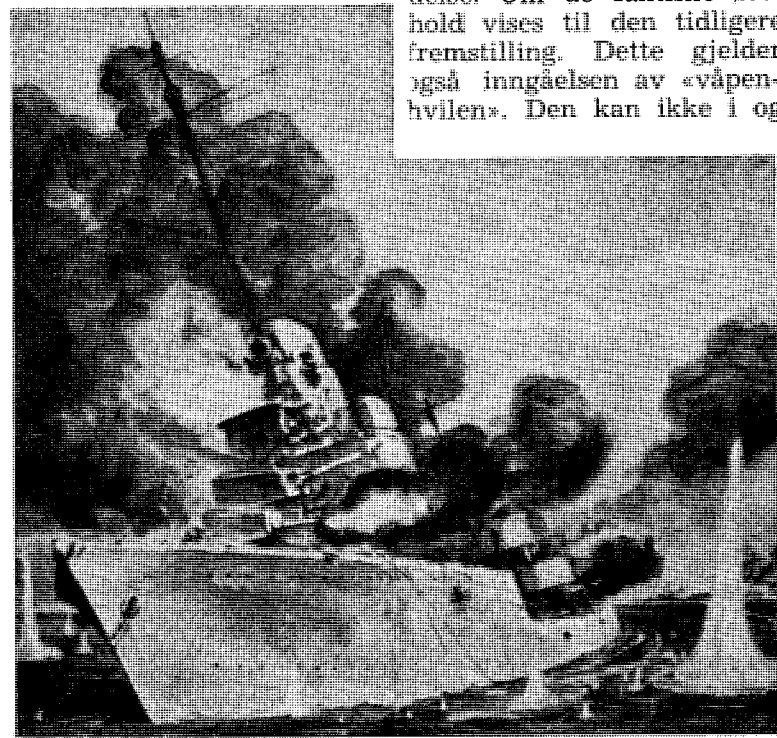

G. Sannheten om Narvik

Den 9. april ble Narvik plutselig overfalt av et tysk ekspedisjonskorps under general Dietl. Våre kystpanserskip «Norge» og «Eidsvoll» ble torpedert og senket og byen besatt i løpet av et par timer.

Jeg var den gang sjef for Nord-Hålogalands Infanteriregiment nr. 15 og forsvarssjef i Indre Ofoten. Regimentets standkvarter var Narvik, dets ekserserplass og mobiliseringsplass ELVEGÅRDSMOEN i BJERKVIK, ca. 15 km. nord for Narvik.

Mens general Dietl besatte Narvik, gikk andre tyske styrker iland annetsteds på vår kyst, og det tok ikke mange dagene før tyskerne var i besittelse av våre viktigste kystbyer, ekserserplasser og militære depoter. Konge og regjering hadde forlatt Oslo og reist nordover.

Disse begivenheter var et voldsomt sjokk for nasjonen, som i løpet av kort tid hadde opplevd noe så utenkelig som krig, okkupasjon og totalt militært og statslig sammenbrudd.

Nasjonen var vettskremt og rasende:

Hvem har fått oss opp i dette? «Forrædere» — brølte noen.

Og parolen fenget. Den fløy over det hele land, og fikk en godbit i Narvik, «festningen» Narvik, «Norges Gibraltar» som jo ikke kunne være tatt på en morgenstund, hvis der ikke hadde vært skummelt forræderi med i spillet. — Ryktesmedene hadde store dager og ble dessverre støttet av min divisjon, som i et usannferdig kommunike betrodde mine landsmenn at jeg var en kjeltring. —

Men etter okkupasjonen ble begivenhetene i Narvik rettslig belyst ved Eidsivating Militære Lagmannsrett.

Dommen — som ble tiltrådt av Høyesterett 5. oktober 1948 — falt 13. mai 1947 og gikk enstemmig ut på frifinnelse for tiltalen om forræderi.

Av domspremissene kan dette være av interesse:

«Tiltaltes disponering av sine avdelinger for strid om natten kan klandres, men situasjonen var så uredig og vanskelighetene så store på grunn av uværet og avdelingens ringe styrke i forhold til områdets utstrekning, at retten ikke antar at straff kan komme til anvendelse. Om de faktiske forhold vises til den tidligere fremstilling. Dette gjelder også inngåelsen av «våpenhvilen». Den kan ikke i og

for seg ansees rettsstridig. At han ikke gjorde noe for å etablere en demarkasjonslinje og ikke protesterte mot tyskernes fremrykkning m. v. som i tiltalebeslutningen omhandlet, kan ikke gjøre ham straffskyldig. Ethvert forsøk i nevnte retning måtte etter situasjonen ansees fruktesløst.»

«Heller ikke finnes tiltalte straffskyldig for å ha latt seg ta til fange uten å gjøre tilbørlig motstand. Vanskelighetene utviklet seg så hurtig, og overmakten var så stor at det ikke ville være rettfærdig å trekke ham til ansvar for ikke å ha unndratt seg fangenskap.

«Retten er enstemmig av den oppfatning at Narvik by ikke var festning eller befestet plass, selv om der var en del mer og mindre stasjonære forberedte stillinger innen byens område: 2 blokkhus og skyttergravstillinger besatt. Narvik må ansees for åpen by og overgivelsen ansees foregått i åpen mark.

Retten finner at tiltaltes forhold m.h.t. overgivelsen under givne forhold ikke kan ansees straffbart. Utviklingen var på det tidspunkt bragt til det stadium at tiltalte og hans tropper var omringet av en helt overlegen fiende. Alle midler til forsvar var å anse uttømt i lovens forstand, selv om de i det hele ikke var satt inn — og enhver utsikt til å slå seg gjennom eller til å få betimelig unnsetning måtte fremstille seg som utelukket. Tiltalte måtte treffe en øyeblikkelig avgjørelse og veie den sannsynlige katastrofale følge av motstand på det tidspunkt mot plikten til å hevde landets og sin egen ære ved å nekte overgivelse og utsette byen for beskytning også fra krigsskipene.

At det lyktes majorene Omdal og Spjeldnes å komme seg ut med ca. 200 mann av de ca. 700 - 800 som var i byen — beviser ikke at det ville ha lyktes — etter en nektet overgivelse — å få troppene ut. —

At tiltalte ikke hadde «mandat» til å overgi byen og at han skulle søkt å oppnå betingelser, fri marsj for troppene m.v. anser retten etter de påpekte omstendigheter for ikke å være av avgjørende betydning for bedømmelsen av tiltaltes straff-

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Mengden utenfor, som riktignok ikke hadde forstått alt i denne tale, været at det her skulle foregå noe ekstraordinært og stormet fremover. De tyske soldater, som ikke hadde forstått et ord, trengte seg også fremover lokket av klirringen av skjene. De revolusjonære drev dem tilbake med piskeslag, men de kunne ikke vike for mengden av nysgjerrige vek heller ikke. Den gamle kone forsøkte nok engang å skaffe seg ørenslyd, men stemmen hennes druknet i den alminnelige larm. Sigøynerinnene skriker «Sulten! Sulten!», barna deres biter og klorer rundt seg og sutrer etter mat. Men over alt sammen høres blikkmarsjen og stemmen fra bølge 418, som er sjaltet inn på full styrke og toner fra alle kanter av jernbanestasjonen.

«Hør hør, hør! Det barbari som Prags befolkning må tåle fra de forrædere hitlerknekter er ubeskrivelig!»

Midt i hallen har i mellomtiden de nye fornøyer seg begynt. Ved hver bølge må fire soldater knele ned, hver av dem får en blikkskje og med spark og slag blir de tvunget til å spise latrineinnholdet. Helt til telefonkiosken hører man dem bønnfalle og sverge.

«Mor, mor, jeg har jo ikke gjort noe! Nei, jeg kan ikke, slå meg heller ihjel! Finnes det da ingen som er menneske blant dere? Dere djevler, dere djevler! Vi er jo fangne soldater og ikke svin! Slå meg bare, slå meg bare, desto før er det over! Skammer dere dere ikke over å behandle en krøpling slik! Hjelp! Hjelp! Hvor er det fordømte internasjonale Røde Kors?»

«Den som ikke spiser blir slått ihjel!» skriker den gamle kone og straks skriker også de revolusjonære: «Enten spise eller krepere!»

Noen skudd knaller, en soldat faller overende med ansiktet ned

ved siden av en veltet bølge. Likevel vegrer de andre seg for å ta skjeen i hånden.

«Mate, mate!» piper en liten tsjekkisk pike som står i forreste rekke av tilskuerne med en stor dukke på armen.

De revolusjonære gir sitt bifall tilkjennet og går straks løs på arbeidet. Soldatene holdes fast i armer og ben og kvinnene besørger foringen.

Fru Blümelein står skjelvende i telefonboksen og blir konfus i den fillete, skitne telefonkatalogen. Hun kan ikke engang komme på navnet til doktor Braun — Apotek, ja, gift bør man ha, man burde dø! Apotek —

«Hør De», sier den gråhårede soldat, som plutselig står ved siden av henne i telefonkiosken. «Kunne De gi meg strømpene Deres?»

«Strømpene?» stammer hun. «Hvorfor? Til hva?»

«Til å henge meg i. Jeg vil ikke spise av bøtten.»

«Nei, nei, nei!», hulker Elvira. Det må De ikke! Jeg ville også dø, men — — —»

«De er kvinne, De kan jo finne ly et eller annet sted. Gi meg strømpene og stikk så selv av!»

Fru Blümelein river strømpene ned og trekker av seg skoene, myntene triller rundt omkring med en lystig klang, men hun samler dem ikke opp. Hun gir strømpene til den gamle soldat uten å se på ham, og løper og løper. Til venstre er det ingen dører, bare vinduer, og bak dem er den vårgroen park. Det sitter noen på alle benkene. Fast omslyngede par, en mann skjærer av en stor pølse, på en annen benk ligger en gardist utstrakt og sover. Tilhøyre er inngangene til spisesalene. De er alle fullt besatt, alle spiser og drikker og synger. Tilbake igjen? Hun snur seg, men blir forferdet

(Forts. s. 7)

ALEXANDER LANGE:

Reise til det sydlige

Litt av hvert om rikets tilstand

Den fjernstyrte fylkesmann i Vest-Agder, Lars Evensen, Norges smarteste pølsemaker slikker seg om munnen ved tanken på hvor lett det var å lure folk i «sosialismens» navn.

III.

Denne reise til det sydlige av Norge har jeg foretatt i hele mitt liv. Jeg greier ikke å lage noe lignende som i den vidunderlige bok av Fredrik Böök: «— Resa i Sverige. Från Smygehuk till Pajala, sommaren 1924». — Her taler hele Sveriges historie til denne uforlignelige mann. Vi må alle minnes disse ord av Hemingway: Det underligste ved fremsiden er at man da kommer til å kalle vår tid for de gode gamle dager. — Og 1924 det var jo før synen kom inn i verden. Det gode ved å gå, tråsykle eller å moped-ire — det regnes jo ikke i dag for fremkomstmidler — er jo at man får tid til å være umoderne, dvs. å tenke på veien, f. eks. på terrengets talende ting, og på alt det «uriktige» man har gjort i livet, men det verste er dog alt det man har unnlatt å gjøre. —

— En mil fra Mandal ligger det idylliske Holum. Her-

fra kommer en av Norges dyktige, trofaste og kunnskapsrike kommune- og statstjenere, tidligere rådmann i Kristiansand og stortingsmann Andreas Kjær. Han har meget bidratt til å gjøre Kristiansand til den fremgangsrike by den er i dag. Kjær har aldri latt politiske lidenskaper, og partifanatisme grumse til sin dømmekraft. Han sa til meg: Det verste er ensrettingen. I gamle dager tenkte menneskene hver for seg.

I Holum og omegn har politiet forgjeves spurt: Hørte De noe mistenkelig natten til 18. januar 1955? Da forsvant Arne Torgersen under mystiske omstendigheter. Saken er ikke oppklart. Tenk om påtalemyndighetene ikke hadde bøyet seg for befalt ulikhet for loven og satt igang offentlig rettslig undersøkelse av de over 65 mord på sivile som skjedde under okkupasjonen, og som overlege Johan Scharffenberg og professor Arne Bergsgaard o. a. forgjeves har bedt om? —

I Mandal hersket den store idyll, forskjønnnet av sommer-sol. Her hadde i sin tid en gammel venn og drivende centerhalf fra «Donn» slått seg ned som advokat — David Vogt. Han omkom som tysk fange på «Westfalen» som ble senket utenfor Sveriges kyst. Denne handling bidro til å skape hat mot okkupanten, og det var kanskje meningen. —

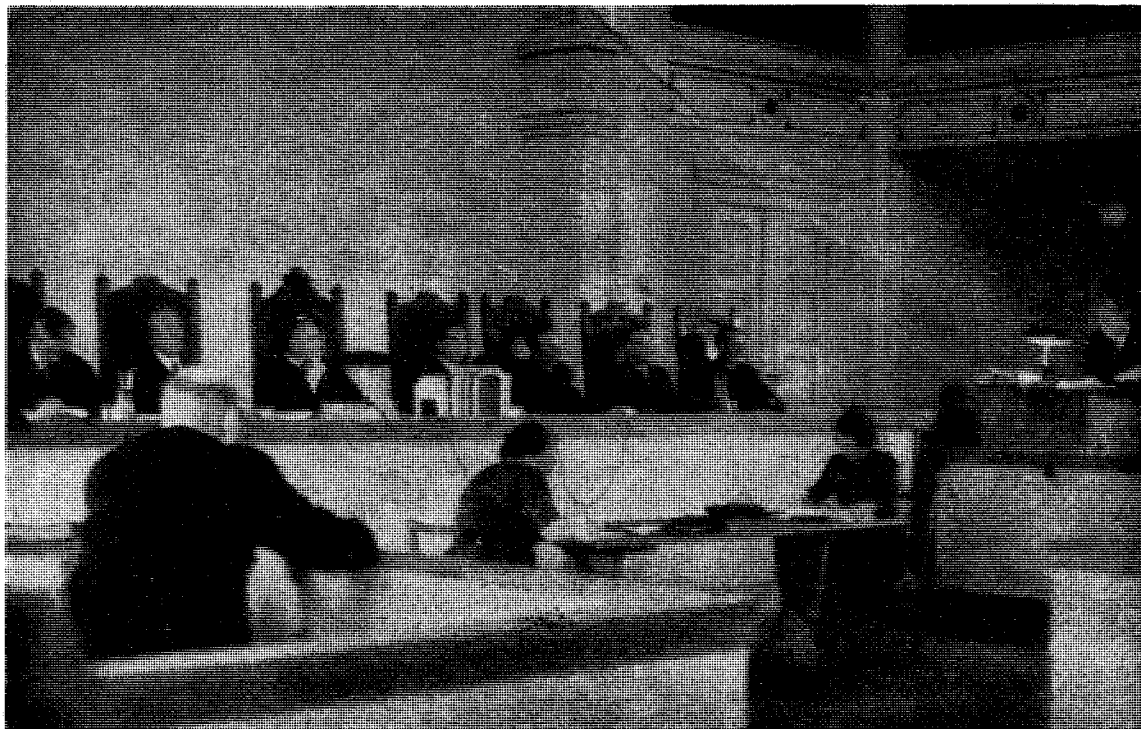
I Mandal traff jeg også flere hjelpere. I Lyngdal oppsøkte jeg en nasjonal nordmann og dyktig militær instruktør og gårdbruker, kaptein Jon Lene. Jeg sang en sang for ham som Walther Fürst hadde laget i 1920, da Lene førte vår tropp av 4. kompani av H. M. Kongens Garde. — Så var det kjøring i kupert lende til Øye i Kvinesdal. Hvem kan glemme utsikten over denne

— til Øye i Kvinesdal. . .

ORVAR SÆTHER:

Nå bør Quislingsaken gjenopptas

Når en forbrytelse begås, så spør retten alltid etter motivet. Hvis en mann handler i selvforsvar, kan han helt frikjennes.

Det er derfor av stor betydning å få vite hvilke motiver Hitler hadde for å besette Norge i 1940.

I disse dager har vi fått vite dette. Paul Reynaud, som var fransk statsminister 1940 sier i en artikkelserie i «Morgenbladet» juli 1963 at det var han som hadde svaret for at Norge blev besatt. Det var Paul Reynaud som klekket ut planen og satte den i verk med det motiv å stoppe Hitlers malmtilførsel fra Sverige gjennom norsk territorialfarvann. Jeg siterer noen linjer fra artikkelen: «Den dag vil komme da det franske folk vil forstå betydningen av felttoget i Norge, som jeg alene var ansvarlig for å starte og som jeg tar det hele og fulle ansvar for». Om Hitler sier han: «Men etter all snakk, for-

sinkelse og reising i forbindelse med planen om malmruten skjedde det som måtte skje: Fienden blev informert». «Fienden visste hva dette verset av Verlain innebar:

Les sanglots lóng
des violins
de l'automne — — —».

(Høstviolinenes lange hulken)

«Neste morgen fikk jeg vite at tyske tropper var gått i land i Danmark og Norge. På denne måten blev vi omgått av fienden, enda vi hadde tatt initiativet».

For at dette skal være hel klart, vil jeg gjenta siste setning: Vi (franskmennene) hadde tatt initiativet. Franskmennene hadde altså begynt og tyskerne hadde forsvart seg.

Dette har meget stor betydning for Quisling.

Han dannet regjeringen 9. april 1940 for å forsvare Norge mot franskmennenes (engelskmennenes) angrep.

En klar patriotisk handling.

Tyskerne hadde ved å avlytte franskmennenes startsignal klart å forsvare malmruten i Norge. Den var livsviktig for Tyskland.

Franskmennene var angriper. Tyskerne forsvare.

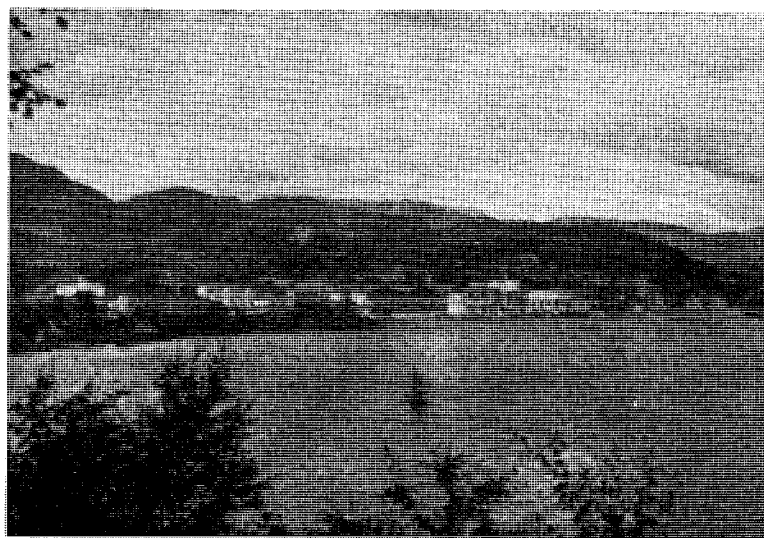
Efter vanlige rettsprinsipper, skulle tyskerne frikjennes, franskmennene dømmes, og de som samarbeidet med franskmennene i Norge skulle også dømmes.

Hitlers motiv for å besette Norge var klart selvforsvar. Det var for å beskytte malmruten.

Praktisk talt alle historikere er enige i det dag.

Bare aktor i saken mot Quisling 1945 advokat Annæus Schjødt mener noe ganske annet. Han mener at Hitler allerede i desember 1939 ville kaste Tyskland inn i et ytterst vågsomt felttog mot Norge for å innlemme landet i et «Storger-

Fort. side 6

Et monument over norsk selvødeleggelse: Norges Aluminiumsverk i Saudasjøen sommeren 1945.

skjønne dal, før du ramler ned over kleivene til Kvina og broen ved Liknes. Her var jeg hos disponent Sigurd Johnsen, og vi talte meget om reguleringen av Sira — Kvina, som ikke bare er av det gode! På bakgrunn av den kommende atomkraft må man ikke glemme at slike reguleringer ødelegger landskapet og dets andre muligheter for alltid.

Jeg vet ikke om det var Sigurd Johnsen som sa: Vi har så mange flinke utadvendte prosjektmakere nå at de ikke tåler at det renner kalvatn utover fedrelandet, nei alt skal i rør! Men man må jo huske at av rør er mennesket kommet og til rør skal det bli. —

Fort. side 6

Quislingsaken —

Forts. fra side 5

mansk Rike». Samtlige historikere og samtlige kjenngjerninger motsier Schjødts teori. Men Quisling ble dømt til døden etter denne usanne og tåpelige påstand.

I sin tiltalebeslutning mot Quisling sier aktor:

«I tiden før 9. april 1940 — således i midten av desember 1939 da han (Quisling) hadde en konferanse med Hitler i Berlin — drøftet tiltalte med tyske myndigheter spørsmålet om en tysk okkupasjon av Norge og Norges innlemmelse i en storgermansk statsdannelse under Tysklands ledelse».

I dag kan vi si med sikkerhet at Hitler ikke i 1939 har drøftet med Quisling å **innlemme Norge i en storgermansk statsdannelse**. Det finnes ikke skygge av bevis for en slik påstand. Men dette er **det eneste motiv** som aktor angir for Quislings regjeringdannelse 9. april.

Og dommen ble eksekvert.

Det er ikke for meget sagt at dommen over Quisling er det verste justismord som er begått i Norge.

Quislingsaken er en virkelig stygg sak.

Når det gjelder selve saksbehandlingen, så er den under ethvert lavmål.

For å vise hvor slett saksbehandlingen i Quislingsaken var, vil jeg ta ett punkt, nemlig Quislings samtale med oberst Hiorth på Elverum. Oberst Hiorth hadde vært tillitsmann for NS i Elverum og var således en partifelle av Quisling.

Quisling var ferdig med sin regjeringdannelse 9. april 1940 ved 6—7 tiden om kvelden, og den ble offentliggjort i Kringkastingen klokken 1/8.

Like før offentliggjørelsen, ringte Quisling til sin partifelle oberst Hiorth og diskuterte med ham spørsmålet om å stoppe regjeringen Nygaardsvold før denne som Quisling trodde, rakk å rømme til Sverige.

Generalsekretæren i Nasjonal Samling var tilstede og hørte samtalen. Han mener å huske at oberst Hiorth var enig med Quisling i planen om å stoppe regjeringen Nygaardsvold.

Dette er det faktiske forhold.

Men ett av vitnene i Quislingsaken Bjarne Knudsen sier noe ganske annet. Han var sekretær for Forsvarsministeren og påstår at han var tilstede i Forsvarsdepartementet kl. 13 den 9. april og at han da overhørte en telefonsamtale fra departementets kontorer mellom Quisling og oberst Hiorth på Elverum.

Etter hans utsagn har altså før nevnte samtale foregått fra Forsvarsdepartementet kl. 13, 9. april, mens den altså i virkeligheten har foregått fra hotell Continental kl. 19 om kvelden 9. april 1940.

Major Kjelstrup var kontorsjef i Forsvarsdepartementet og har i en artikkel i FRITT FOLK i 1940 skrevet om forholdene. Han sier her at alt personell i Forsvarsdepartementet ble dimittert ved 9—10 tiden om formiddagen 9. april 1940 da tyskerne da hadde besatt Fornebu flyplass. Avdelingsjefer og kontorsjefer fikk ordre om å komme tilbake til vanlig kontortid neste dag 10. april, mens yngre personell fikk ordre om å møte ved feltavdelingene.

Kl. 13 den 9. april skulle etter Kjelstrups utsagn Forsvarsdepartementet være tomt, og Bjarne Knudsen ha plikt til å være på vei mot sin feltavdeling. Det var da umulig for ham å overhøre noen telefonsamtale mellom Quisling og Hiorth.

Avskrift av Kjelstrups artikkel står i Straffesak mot Quisling side 533.

Jeg siterer det avsnitt som har interesse:

«I Forsvarsdepartementet ble (9. april) offiserer som tjenestegjorde i sekretærstillinger **dimittert** for tjeneste ved tropp, mens kontor- og avdelingssjefer ifølge ordre foreløpig skulle fortsette tjenesten i departementet —».

«Etter hvert innløp meldinger om utviklingen av begivenhetene, således kl. 10 om landingen av tyske fly på Fornebu. Jeg fant da å måtte forespørre om offiserene i departementet — skulle holde seg intakte og følge fronten nordover.

Svaret gikk ut på fremmøte i departementet **neste dag klokken 9»**.

Bjarne Knudsen behøver naturligvis ikke direkte å ha løyet i retten. Han kan ha forvekslet dagene. For den 10. april om formiddagen var jeg sammen med Quisling i Forsvarsdepartementet. Quisling gikk da inn i ett av kontorene og snakket med major Kjelstrup. Jeg ble stående ute i korridoren og snakket med løytnant Bae som engang hadde vært min skrivekamerat. Quisling kan da muligens ha ringt enda en gang til oberst Hiorth for å høre hvordan situasjonen hadde utviklet seg. Dette er bare en antagelse fra min side.

Jeg snakket i sin tid med Kjelstrup om hendelsen den 10. april og han bekreftet at det var nettopp den dagen.

Selv var jeg ikke i Oslo 9. april. Jeg kom først til Oslo ved midnattstid. Så det er utelukkert at jeg kan huske feil dag.

Kjelstrup mente forresten at Bjarne Knudsen hadde løyet.

I alle tilfeller så hadde Knudsen plikt til å være ved sin militæravdeling den 10. april og ikke sitte i Forsvarsdepartementet.

Med hensyn til oberst Hiorth, så oppgav han to vidt forskjellige tidspunkter for den omtalte telefonsamtale. Det ene var ved 6—7 tiden om kvelden den 9. april, som altså er riktig. Det annet var klokken 12 formiddag 9. april, som altså ikke kan stemme med noen ting, fordi Bjarne Knudsen sier at han har avlyttet den samtalen kl. 13 i Forsvarsdepartementet, og Kjelstrup sier at Forsvarsdepartementet var tomt kl. 13.

Hiorth sier dessuten at han nesten ikke kjente Quisling, på tross av at han var eller nylig hadde vært tillitsmann for NS i Elverum.

Men retten bekymrer seg ingen ting om å få orden i dette. (Hvorfor leste den ikke Kjelstrups artikkel? Den lå jo i dokumentene!).

Den bare smører opp en dom.

En kan bli virkelig forskrekket når en leser dommen. Jeg siterer:

«Han (Quisling) dannet 9. april 1940 en regjering med bl. a. det formål å hjelpe tyskerne med okkupasjonens gjennomførelse, og ga i den anledning samme dag ca. kl. 12 oberst Hiorth telefonisk ordre om å arrestere regjeringen Nygaardsvolds medlemmer».

Denne dommen er altså felt på bevislig uriktige premisser, og angir bevislig uriktige motiver.

Legg merke til uttrykket **i den anledning**.

I dommen er altså forskyvningen av tid og sted brukt til å insinuere at Quisling ringte til oberst Hiorth for å tekkes tyskerne og for å få tyskernes tillatelse til å danne regjering, og for å holde en på forhånd inngått avtale. Og da blir denne tids- og stedsforskyvning av avgjørende betydning.

Quisling er altså dømt til døden på bevislig gale påstander om både motiv og hendelsesforløp, og ikke en eneste nordmann løfter en finger for å rettferdiggjøre ham.

Da er de langt mere moralske på den annen side av jernteppet. Der hører vi om både den ene og den annen som får oppreisning post mortem.

Reise til det sydlige —

Forts. fra side 5

Man kan undre seg over at fylkesmann Lars Samuel Myhrer Evensen sammen med den herskende, fjernstyrte klikk nu er blitt så interessert for aluminiumsverk, hvorav det nu i Norge skal bygges minst 4-5 — når man husker at statsråd Evensen etter frigjøringen på regjeringens vegne dro til Saudasjøen og meddelte til de bestyrkede arbeidere at den daværende tipp-topp-ferdige produksjonsklare aluminiumsfabrikk måtte vekk. Den var lavt kalkulert til 500 millioner kroner. Fabrikken ble delvis sprengt i luften med dynamitt og maskineriet tusket bort for en slik og ingenting. Dette likte naturligvis aluminiumstrusten ute i verden, hvorfra Ola Nordmann nu ledes frem mot en glimrende fremtid.

Turen fra Kvinesdal til Egersund skal jeg spare dere for. Det var en bestialsk opp- og nedadkjøring og lignet endel på høydeforholdene i de gamle 50-km. løyper som Johan R. Henriksen la i Nordmarka. Men mitt

Men hvis det norske folk tror at det slipper med dette, så tror folket feil. Hvis et folk ikke gjør opp for seg, så kommer straffen, for universets kjerne er levende og moralsk.

Til slutt vil jeg sitere fra et fengselsbrev Quisling har skrevet:

«All skyld her på jorden hevner seg, og det er underbart å iaktta hvordan det individuelle og det kollektive her flettes inn i hverandre.

Det er ingen kjennsgjering som trer så klart frem i historiens lys som dette. Derfor kan vi trygt overlate hevn og gjengjeldelsen til Herren. Han gjør grundig arbeid og vet å ramme de riktige på den rette måten. Folkene unngår aldri den gudsdommen de har nedkalt over seg. Heller ikke den enkelte, selv om det kan se anderledes ut i det ytre. Det kan ta tid, men det skjer uvegerlig.»

Det er rart at det ikke for lengst har stått frem en hederlig mann som for sannhetens skyld har gått i spissen for å få gjenopptatt Quislings sak og renvasket hans minne.

Finnes det ikke en eneste advokat her i Norge som har sterk nok rygg til å ta denne oppgaven opp, om ikke for annet så for Norges skyld?

Det burde ellers i første rekke være en plikt for alle NS-folk å samles om å få Quislingsaken gjenopptatt og revidert.

ORVAR SÆTHER.

motoriserte mulesel ville gjøre skam på hovedstaden i Norges Catalonia - Sandnes - og motoren på 1,25 HK klippeklippet som en Sachs skal.

Kjøringen ned til Jøssingfjord var spennende — men det vet jo ingen bilister. Og her var det jo hele uløkken i Norge startet med Churchill before — eller after — dinner ordre til «Cossack» om å gå inn i kronkoloniens svarteste fjord og borde «Altmark», mens ltn. Halvorsen (siden Finson) hadde ordre med sine to torpedo-båter å se på, mens Koht holdt foredrag i Studentersamfundet i Trondheim.

Så stygge fjell, og så uhyggelig oppkjøring fra fjordbunnen, skal det letes etter. Her har norske arbeidere hengt på slette fjellveggen og laget gallerier for veien. Her fra kommer Titankvitt som du kan hvitmale hvemsomhelst med for levetiden.

Hukommelsestapet

Tidligere utenriksminister Halvdan Koht, — jeg gjentar den høye politiske tittel: utenriksminister, — bør for overhodet å bli trodd, fremlegge legeattest for at han i sin Londontid og år etter led av hukommelsestap.

Det er jo en absurditet ved hans karakter at han kan mene å kunne redde sin anseelse hos det norske folk bak en påstått hukommelsessvikt. Absurd fordi han ikke bare var landets utenriksminister, men også var og er en meget kjent historiker. Selvom han klarte å trylle frem en slik legeattest, ville det være ytterst vanskelig å tro på hukommelsestapet sett i lys av hans kolossale litterære produksjon etter 1945.

På vårt stedlige bibliotek forefinnes ikke mindre enn 20 — tyve — bøker fra hans hånd fra 1945 til 1962. UB eier kanskje enda flere. Disse bøker behandler for en overveiende del nettopp historiske emner, som nødvendigvis betinger en svært god hukommelse.

Titlen på tre av disse etterkrigsbøker er: «Drivmakten i historia», «På leit etter liner i historia» og «Frå skanse til skanse». Jeg er fristet over evne til å utnytte disse titlers ordlyd som følger: Drivkraften i vår NS-historie må fortsatt være leting etter linjene i den urett som er begått mot oss slik, at denne urett drives fra skanse til skanse.

AH

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullem

Telefon 55 61 29 — Oslo

Narvik —

(Fors. fra s. 4)

ansvar. Han var da — hadde delvis bragt seg i — en nødstand og hadde ingen handlefrihet. Ingen av hans offiserer, ingen av byens myndigheter, har heller kritisert overgivelsen i og for seg.

Til talte blir etter det anførte å frifinne i tiltalebeslutningens post II, like som han frifinnes etter militære straffelovs § 83, for dette forhold.

Post II. Prinsipalt :

Militære Straffelovs § 87 nr. 1 og 2 setter straff for

1). den høystbefalende på festning eller befestet plass som uten å ha uttømt alle midler til forsvar, overgir festningen eller plassen til fienden,

2). den befalingsmann som i åpen mark overgir seg og sitt mannskap til fienden, uaktet det ennå var utsikt for ham til å kunne slå seg igjennom eller til å få unnsetning.

Militære Straffelovs § 83 setter straff for den som ved forsømmelse av tjenesteplikt eller annet pliktstridig forhold bevirker eller medvirker til at fiendens foretagender befordres, eller at den norske eller en forbunden krigsmakt utsettes for fare eller skade eller at dens foretagender mislykkes.

Til slutt uttales det i premissene :

«Det må imidlertid erkjennes at bevisførselen i denne sak i meget har forandret det billede tiltalebeslutningen gir, og den opprinnelige tiltalebeslutnings mest graverende post er som før nevnt trukket tilbake».

«Mest graverende post» :

I den første tiltalebeslutning mot meg var «den mest graverende post» tiltalen om krigsforræderi i Narvik. Under bevisopptagelsen viste det seg at denne tiltalepost ikke var holdbar, så den ble ikke tatt med i den endelige tiltalebeslutning. Aktør lot imidlertid som om posten ikke var sløffet, så den ble allikevel tatt opp til behandling. En behandling som resulterte i enstemmig frifinnelse.

Da min sak var oppe i Høyesterett, uttalte høyesterettsdommer Gaarder, hvis votum ble tiltrådt av Høyesteretts flertall :

«Jeg vil først bemerke at de rent militære forbrytelser

i forbindelse med hendingene i Narvik 9. april 1940, som var den side ved Sundlo's forhold der i særlig grad hadde påkalt oppmerksomheten, i løpet av efterforskningen og under hovedforhandlingen i lagmannsretten ble redusert til uaktsomme forseelser»

Som det vil sees, erklærer Eidsivating Militære Lagmannsrett : «bevisførselen i denne sak har i meget forandret det billede tiltalebeslutningen gir», og Høyesteretts votum er det samme som høyesterettsdommer Gaarder s « . . . de rent militære forbrytelser ble under efterforskningen og under behandlingen i lagmannsretten redusert til uaktsomme forseelser »

Den politiske —

(Forts. fra s. 2)

gjort til en endnu mere politisk umyndig, maatte nødvendigvis blive at der opstod en Folkefører, som saa blev Adolf Hitler og hans Nationalsocialisme. Paa en Tid paa hvilken Frankrig, England, Danmark, ja endog Rusland og adskillige andre europæiske Lande havde faaet deres politiske Konstitution, levede tyskerne som en Pariakaste i Nordeuropa. Den aandelige og materielle Mørketid blev yderligere trist derved at de første Aarhundreder efter Reformationen betød en Svækkelse af Tysklands hidtil frodige Kulturliv. Fritz Reuter har i sit Hovedværk «Ut mine Stromtid», den tyske Gemytligheds klassiske Bog, skildret de gode gamle Dages hyggelige Verden, hvor selv den store Revolution 1848 bare blev en komisk Episode blandt de brave Købstadsmennesker og landlige Forpagtere.

Den første Talsmand for en Samfundsrevolution var den franske Filosof, Jean Jacques Rousseau med sin Kritik af Kultursamfundet og Begejstringen for den kommunistiske Naturligstand. Den altid satiriske Francois de Voltaire, der vakte Opsigt i den litterære Verden med det komiske, kirkefjendske Digt «La Pucelle», og sin satiriske Roman «Candide», sagde spøgefuld : «Naar jeg leser Rousseau, faar jeg lyst at Løbe omkring i Skoven paa alle fire —». Ogsaa den russiske Greve, Leo Tolstoj, der var paavirket af Rousseau, og vendte sig mere og mere fjendsk mod al Civilisation, Kunst, Fædreland, Kirke og Kirkens Tro, havde en udpræget Uvilje mod Kulturen og Forkærlighed for det primitive. I sine «Bekendelser»

Hvor er selve bødlerne?

Det skulle være rart å vite hvor bødlerne til de 6 millioner ihjelgassede jøder befinner seg. Ja, for de må jo ha vært tusenvis av dem. En kan jo ikke gasse ihjel et antall mennesker så stort som hele Sveriges befolkning sammenlagt uten å kunne påvise iallfall én av bødlerne. Isteden har vi nå i 20 år fått høre dag ut og dag inn om israelsk nazijakt på dem «som gav ordrene».

Men bødlerne? Hvor er de? De som utførte «ordrene»? Til dags dato er meg bekjent ingen funnet. Så er de kanskje ikke så rart at ondskapsfulle tunger sier at det aldri har eksistert gasskamre. Men altså : Hvorfor ingen bødler, bare Eichmänner som «gav ordrer»?

J. T. Dahl

med deres Lovprisning af det Liv, som Markens vilde Dyr lever, udbryder han: «Hvor ofte har jeg ikke misundt den uvitende Bonde med hans Mangel paa Kundskaber —».

Den franske Revolution var en praktisk Udførelse af de Ideer, som Rousseau og hans Aandsfrænder havde publiceret. Oprindelig var det en politisk Kamp, som det bedre Borgerskab førte for at tage Magten og Rettighederne fra et affældigt Kongedømme og en degenereret Adel. Men da dette borgerskab, som en marchfærdig Reserve kaldte Gadens Parlament, den aller laveste Pøbel, til Hjælp, blev følgerne de vilde bloddryppende Udskejelser af det berygtede 9-Mands Vel-færdsudvalg, der nedsattes 7. April 1793. Revolutionens Ødelæggelser var forfærdende — og Tiden der fulgte efter viser at Oprørets Uroaender er sluppet løs og ikke siden er faldet til Ro. Marat, Danton og Robespierre er gjenopstaaet som Trotski, Lenin, Stalin og Khrustsjev. Udviklingen, der fulgte efter den anden Verdenskrig viser, at den kommunistiske Revolution meget godt kan gjen-nemføres i Praksis og iværk-settes i Overensstemmelse med de parlamentariske og demokratiske Regler og grundlovshjemlede borgerlige Rettigheter. Den lige og almindelige Valgret er ikke noget Værn for Folkets Frihed. Tværtimod den er et udmerket Middel i Kraft af hvilket det arbejdende og producerende Folkeflertal — under de marxistiske Leders Førerskab — successivt kan stemme sig til at blive proletariske Lønslaver i et kommende kommunistisk INTERNATIONALE.

NIELS NIELSEN

HUSK BLADPENGENE

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

stående. Den gråhårede henger i telefonkiosken. Hun skriker opp og skriker fortsatt da hun hopper ut av vinduet og faller rett i armene på en gardist. Gutten er sterkt beruset og kan knapt holde seg på benene. «Nå, nå, hva er det», laller han med tykk tunge. «En sigøynerinne! Kom med meg, du må spå oss!»

Arm i arm raver de til Wenzelsplass, og før fru Blümelein kommer halvveis til seg selv sitter hun i foyeren til en overfylt kino. Hennes egen kino Alfa.

NASJONALKOMITEEN I STEPHANSASSE.

Allerede på lang avstand ser fru Pecha at det er et vilt slagsmål igang foran skolen hvor nasjonalkomiteen for Prag II holder til, og hun fortrekker opprørt de tynne, dårlige sminkede leber. Et slagsmål midt på lyse dagen og ingen bryr seg om det. Hvis det skal fortsette slik, uten politi og altså uten orden, så ville det vært bedre om Weidemann fremdeles hadde sittet i sitt kontor. Siden lørdag har hun ikke vært hjemme, nei, egentlig ikke siden fredag, siden lørdag har hun drevet rundt i politipresidiet uten arbeide.

For det meste nedenunder, for ovenpå var det ikke til å holde ut på grunn av likstanken. Idag fikk hun like før middag telefon fra en nabo av hennes mor. Hun måtte komme straks, den gamle fru Pecha ble arrestert og bragt til nasjonalkomiteen i Stephansgasse. En kvinne som hun engang hadde slåss med om en katt, hadde angitt henne som statsfiende og straks flyttet inn i leiligheten hennes. Fru Pecha har meget forutseende bedt om løslatelsesbevit-nelse for sin mor hos begge politipresidentene og også fått det. En kan aldri vite hvem nasjonalkomiteen er i hendene på. Det er ellers ikke sikkert at bevitnelsene nytter noe. Men hun må jo likevel forsøke.

Noen hundre mennesker river gjensidig hårene ut på hverandre, spytter på hverandre, fiker til hverandre og slår løs på hverandre med nevene. Alle forsøker å skrike høyere enn de andre eller å overtrumfe dem med de mest gemene skjellsord. Foran den lukkede inngangsdør sitter på en divan to menn i sivil, hver med en maskinpistol. De røker og prater gemytlig sammen. Fru Pecha kom frem til dem uten nevneverdig besvær. Hun skulle allerede til å ta vaktene kraftig fatt, men så stusser hun. Disse to — de er jo faktisk gamle kunder

Neste nummer av Folk og Land

kommer 2. november, altså om en uke.

Den parring av ideer og interesser, som kalles politikk, kan ikke friste et menneske mere enn mudret vann.

(NILS KJÆR)

ved politipresidiet! Begge kjente innbruddstyver, hvis strafferegister alt er meget omfattende. Disse hardkokte fyrene som vakter hos nasjonalkomiteen? Så vidt har det gått alt. Forbrytere får lov til å arrestere en anstendig kvinne.

Men heller ikke fru Pecha, den erfarne sekretær hos politipresidenten blir forskånet for spørsmålet : «Hva er det nå? Under normale forhold ville det vært en lek bare å ringe opp, politivognen ville være der i løpet av noen minutter. Men idag er det annerledes. De to politipresidenter kjemper med alle midler for jobben, politifolkene er ikke lenger herrer i politipresidiet. Lynsnart overveier hun hva hennes kollega Helena Reumann ville ha gjort i en lignende situasjon. Være kjekk, kokettere, ikke la seg merke med noe. Fru Pecha forsøker altså å spille Helenas rolle. Hun tenner en sigarett, legger utfordrende hodet bakover, svelger raseriet og sier vennlig : «Nå, hvorledes går det, gutter? Vemmelig varmt, ikke sant? Har dere noen medisin mot tørste?»

De to vaktene flirer mot henne, ikke uvennlig. På en eller annen måte forekommer denne figur dem kjent. I deres yrke lærer de naturligvis mange kvinner å kjenne og man må stå seg godt med dem av forretningsmessige grunner.

«Hva vil du her, din gamle dukke?» spør den ene.

«Inn der!»

«Det vil alle disse borgerne», vrinsker den annen skallende. «Se, hvorledes det gjenværende borgerskap slår seg selv i filler! Slikt noe trenger ikke vi».

«Ikke jeg heller», smiler fru Pecha nebbete.

«Så, hører du til dem med fritt yrke?»

«Hva trodde du? At jeg var en nonne?»

De to ler så de gråter over denne vits fra den angivelig prostituerte, og fru Pecha får lov å sette seg mellom dem på divanen. Tre flasker øl kommer frem, spiskammeret befinner seg i en trekiste foran husdøren. Fru Pecha trekker skjortet opp så høyt som mulig og lar seg med sammenbitte tenner klype i benet.

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

FOLK OG LAND

7

MALERARBEIDE OG RENGJØRING

UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

General Ironsides dagbok —

Forts. fra side 1

I slutten av november (uthevet av oss) bestemte kabinettet at spørsmålet om å blokere malmtrafikken gjennom Narvik skulle undersøkes både fra militært og økonomisk synspunkt, hvilket betød: Skulle Storbritannia stoppe den med makt, eller skulle det forsøke å kjøpe den? Den russiske invasjon i Finland 30. november forandret hele situasjonen.

Bokens utgivere sier at dagboken viser at «Ironsides var i en vanskelig stilling», for tross sympatien for Finland tapte han aldri av syne det faktum at «Russland en dag kunne bli vår allierte», (uthevet av oss). Han advarte derfor regjeringen mot å irritere Sovjetsamveldet for meget.

Imidlertid var det mektige krefter både i Underhuset og i regjeringen som presset på for å få kombinert de to prosjekter, både å avbryte malmtilførselen til Tyskland og å hjelpe Finland, og midt i desember overveiet den Military Co-Ordination Committee alvorlig Churchill's mineleggingsforslag i forbindelse med landsetting av en engelsk-fransk styrke på 3-4.000 mann i Narvik og okkupasjon (seizing) av Gällivare-malmfeltene. Churchill hilste sammenkoblingen av disse to prosjekter med glede. Han var stemt for all mulig hjelp til finnene, og var oppmerksom på at denne nye og gavmilde impuls kunne fremme den plan som lå hans hjerte nærmest, mineleggingen av norske territorialfarvann. Han var klar over at dette kunne få tyskerne til å invadere Norge, men var tilbøyelig til å se med optimisme på muligheten av at krigen spredde seg til Skandinavia». (Side 184). (Uthevet av oss)

Ironsides hadde imidlertid sine betenkeligheter med å kaste seg helt uforberedt inn i dette, idet det ikke var noen vei, bare en smalsporet jernbane fra Narvik til Gällivare. Troppetransportene var derfor avhengig av denne jernbane og han tvilte sterkt på at svenskene ville gå med på troppetransporter gjennom sitt område. De kunne da slå av strømmen, eller jernbanefolkene kunne nekte å samarbeide, eventuelt fjernes alt rullende materiell. Det ville derfor bare være mulig å sende høyden en brigade med jernbanen via Gällivare. På den annen side fremholdt Ironsides

«at vi nå syntes å ha en sjanse til å ta initiativet fra Hitler. Jernmalmfeltene ved Gällivare var av vital betydning for ham, og hvis vi kunne okkupere dem kunne vi forkorte krigen og forstyrre hans planer i vest. (Uthevet av oss). Vi burde gå løs på å hjelpe Finland ved landsetting i Nar-

vik og så med jernbanen til Gällivare og Finland. Mens bare en brigade kunne komme til Finland på grunn av den smalsporete bane, ville det være fire eller fem divisjoner på kommunikasjonslinjene — innbefattet Gällivare. Når vi først var der ville det bli vanskelig å kaste oss ut igjen, og Hitler ville bli tvunget til å angripe oss for å vinne igjen sin jernmalm. (Uthevet av oss).

Et detachement skulle også dra til Luleå — og enten forsvare den mot tyskerne eller ødelegge den hvis det ble tvunget til å trekke seg tilbake, og andre detachementer skulle ta (seize) havnene Trondheim og Bergen fra hvilke det gikk jernbaner inn i landet for å forene seg med jernbanen til Gällivare (?). En annen gruppe skulle ta flyplassen ved Stavanger — «det er omtrent den eneste anstendige flyplass i Skandinavia» — for å hindre tyskerne i å bruke den og gi oss en egen flybase.

Ironsides understreker også påny at «Winston Churchill is pushing for (presser på for) us to occupy Narvik in Norway —» Men det var altså denne lille vanskeligheten at

«Beklageligvis er både Norge og Sverige nøytrale og det ville være en krigshandling å gripe inn uten å bli anmodet». (S. 186).

Spørsmålet var så om Finland kunne holde ut mot Sovjetsamveldet så lenge inntil alt dette kunne bli diskutert ferdig og forberedt. Men så 22. desember

«ble Churchill's plan overveiet påny av kabinettet. Det ble ikke truffet noen avgjørelse, for Norge og Sverige var fremdeles uvillige til å sette sin nøytralitet på spill, men stabssjefene fikk instruks om å overveie forpliktelsene ved deltagelse på skandinavisk jord. De fikk også instruks om å planlegge landing i Narvik med sikte på å yde hjelp til Finland, og å overveie forpliktelsene ved en mulig tysk okkupasjon av Sør-Norge». (S. 187).

Og så gikk drøftelsene frem og tilbake, men det var fristende. Ironsides bemerket 25. desember at

«offensiven gjennom Narvik til Luleå vil gi oss sjansen til stor gevinst for lite utlegg». (Side 188).

Churchill holdt fast ved sin mineleggingsplan og forklarte for Ironsides:

«Vi skal si til Norge og Sverige at vi tilbyr dem beskyttelse mot Russland. Tyskland skal ikke nevnes. Så noen dager senere vil vi gå inn i norske farvann og stoppe skipene som fører malm til Tyskland. Winston sa at Tyskland da ville «sit up and take notice». Han trodde ikke at de kunne foreta seg noe mot Norge og Sverige

OGSÅ EN GARANTI.

Om svindleren Slotfeldt Ellingsen som i ukevis har stått for retten i Oslo for omfattende bedragerier fortalte en av dem som var blitt snytt, en 84 år gammel enkefrue, at de hadde følt seg så trygge fordi tiltalte blant annet «var høy frimurer». På statsadvokatens spørsmål om hun anså det som noen garanti, svarte den gamle dame: Ja, etter hva jeg har hørt om frimurerne. Vi lurte på hva det er for slags litteratur hun leser?

*

VEL ANVENDTE PENGER.

Det er sikkert mange som lurte på hva ekstrabeløpet på siste skatteseddel, det til «utviklingshjelp» egentlig går til. La oss hjelpe til med oppklaringen: I Bonn kjører den ghanesiske sendemann George E. K. Doe, som den eneste diplomat en kjempester Rolls Royce til listepris i Tyskland ca. 100.000 D-

før i mai, og han trodde ikke på noen landsetting i Sør-Sverige om vinteren. Han kunne så be oss om å sende en styrke til Narvik og til malmfeltene. Ned til Luleå og være klar til å «put up a show» mot en stor tysk hær som kom inn i løpet av mai». (Side 189).

Ironsides var skeptisk overfor en isolert minelegging:

«Denne forutgående irritasjon er ikke måten å få nordmennene og svenskene til å tillate oss å komme inn i deres land. Winston sier at det vil «make them sweet» (gjøre dem myke). Vi forsøker faktisk å utvide krigsteatret til Skandinavia uten å være klar til å gjøre så».

Og Norge var ikke meget verd:

«Hvis Tyskland ønsker å gjøre gjengjeld mot Norge, kan det i fullkommenhet sikkerhet for oss samle en armada ved munningen av Oslofjorden med samme resultat som Italia skapte mot Albania. Der er ingen norsk forsvarsstyrke. Vi kan ikke komme tyskerne i forkjøpet i Oslo —» (Side 192).

5. januar noterer Ironsides at

«jeg har ikke fått ytterligere ordre om vår større ekspedisjon til Narvik, men den mindre med å stoppe jernmalmen ser ut til å være temmelig klar».

Men Ironsides er for den store plan:

«Vi ville gi tyskerne en alvorlig forskrekkelse hvis vi «pushed in» en brigade til Gällivare og okkuperte hele Nord-Sverige — Virkningen ville bli elektrifiserende, men tyskerne kan ikke gjøre meget før i mai i den botniske bukt. Vanskeligheten er å vurdere svenskenes, og i mindre grad nordmen-

mark. Så kan enhver regne ut hva den ville koste i Norge hvis det fantes noen her som hadde råd til å anskaffe en. På spørsmål om hvorfor han ikke nøyet seg med en Mercedes 300, svarte den svarte representant for «utviklingslandet» at det var for lang leveringstid på en slik Mercedes. Det fortjener ellers i denne forbindelse å nevnes at kristelige folkepartis treukers utenriksminister i samsvar med det lyngske program overbød sine arbeiderpartiforgjengere med mere utviklingshjelp. Vær så god bli gæ'rn!

*

ER STALINS LIK BRENT?

Radio Peking erklærte i en sending: «Stalin døde i 1953. Tre år senere angrep førerne for det kommunistiske parti i Sovjetsamveldet ham på den 20. partikongress, og åtte år senere skjedde det heftig påny på den 22. partidag, da man skaffet bort hans dødelige rester og brente dem».

*

KONSEKVENT MOTSTANDSHELT.

Det er ikke bare i Norge motstandshelter blir dømt for spionasje til fordel for Sovjetsamveldet. I Paris ble et kjent medlem av den franske motstandsbevegelse og til og med nestpresesjef i NATO, Georges Paques arrestert som spion for Sovjet. Statsadvokaten i Paris

nenes holdning. (Uthevet av oss). (Side 193—194).

I et møte i krigskabinetet 17. januar presset Churchill påny på for å få stoppet malmtrafikken.

«Premierministeren var også enig, idet han sa at han var sterkt oppsatt på å få tak i Gällivares malmfelt. — Halifax skal nå gå for å treffe den svenske minister og forsøke å skremme ham». (Side 209).

25. januar noterer Ironsides:

«Vi fortsetter å forberede intervensjonen i Sverige, men jeg ser svært liten sjanse for at de skandinaviske land skal be oss komme. Som alle nøytrale ønsker de å vente til siste minutt. Sverige er meget reddere for Russland enn for Tyskland og ville foretrekke å vende seg til Tyskland hvis det kom i fare».

Ironsides hadde nå øremerket de britiske tropper for landsetting i Norge: to territorialdivisjoner og den 5. regulære divisjon fra Frankrike. Han hadde sendt et parti med offiserer til Chamonix for å bli opplært til å gå på ski, og han hadde samlet de nødvendige transportmidler.

Forts.

erklærer at Paques i årevis har arbeidet for de røde og han er for såvidt i full overensstemmelse med sin fortid.

*

BELGISK NYUTGAVE AV «MEIN KAMPF».

Süddeutsche Zeitung forteller at et forlag i Brüssel har sendt ut Adolf Hitler's «Mein Kampf» på fransk. Boken, som koster ca. 50 kroner i bokhandlene blir etter hva det sies fortrinnsvis kjøpt av franskmenn, idet omsetning av boken er forbudt i Frankrike.

*

DR. OTTO STRASSER.

den tidligere fører for «Schwarze Front», som gikk ut av NSDAP fordi de ikke fant partiet sosialistisk nok, har som kjent vendt tilbake til Tyskland etter å ha oppholdt seg i USA under hele krigen. Han har drevet et slags politisk arbeide, men har nå anbefalt sine tilhengere å se bort fra noen egen partidannelse og isteden holde seg klar for «den store samling tilhøyre».

*

DE GAULLE OG USA.

New York Daily News skriver: «Hva oss angår, så håper vi at «den store Charles», forblir Frankrikes president så lenge han ønsker. Og hvis han kan avholde JEK (Kennedy) fra stadig å falle i armene på Krustsjov, så vil de Gaulle ha tjent de amerikanske interesser like nobelt i det 20. århundre som Marquis de Lafayette gjorde det i det 18. århundre».

FORBUNDETS KONTOR

i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtatt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag, torsdag og fredag i hver uke mellom klokken 11 og 15 — Telefon 37 76 96.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 32 14

Ekspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgiror. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land